...

Poem pentru Vioară și Lutier
DINU LAZĂR - fotografii
LuterNet
2003

▷

Fotografii © 2003 **Dinu Lazăr** [ww.fotografu.ro]
Poeme © 2003 **Delia Oprea**
Toate drepturile rezervate autorilor.

Redactor: Răzvan Penescu
Coperta: Iulia Cojocariu
Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Iulia Cojocariu

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-8475-26-0

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

D-poezie

noi doi facem acelaşi lucru:
fotografiem.
singura diferență
e orientarea lentilei
a ta este
spre lume,
spre exterior.
opreşti din timp
oameni,
obiecte
ce nu se mai întorc
la viețile trăite
rămân în fotografiile tale
parcurgând o altă poveste,
imaginară
cea pe care le-o inventezi tu
peste cea reală.
o poveste
secretă,
ştiută doar de tine
pe care nu o povesteşti
ci o arăți.
eu fac invers:
în mine fotografiez vieți
care nu există.
ai crede că eu descriu visele
şi totuşi
visele minunate,
cele rar
visate
doar tu le găseşti.

destinul viorii
a început
când a vibrat
întâia dată
sub arcuş
sau când
lutieru-a
mângâiat
copacul
din care
s-a născut?

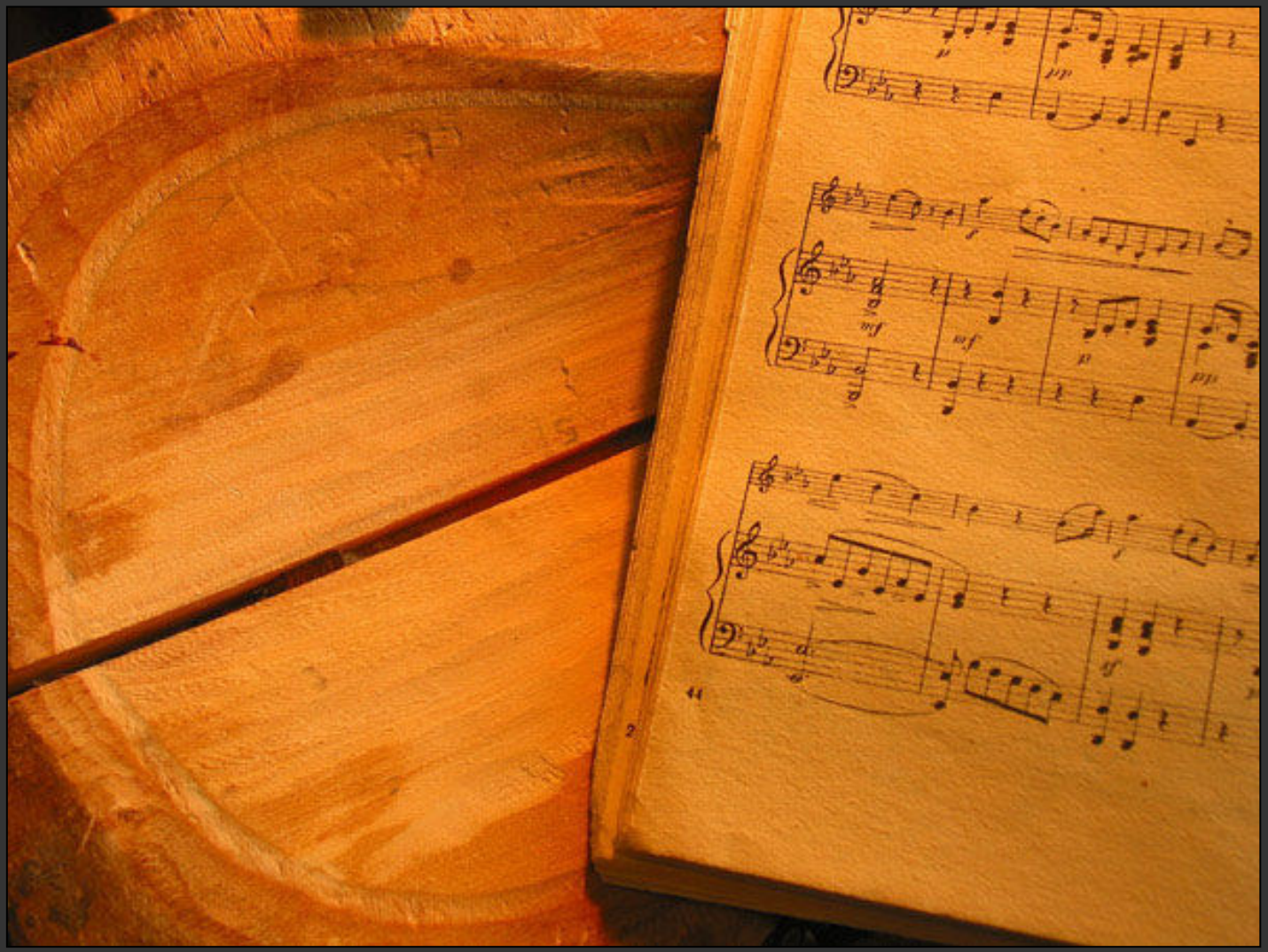

vioara trăieşte
în trunchiuri
de copaci.
în pădure
lutierul o aude
cântând.
povestea lor
e
făurire
şi
iubire,
sunet
ce se naşte
din spirit
şi din
lemn.

la-nceput violent,
precum pasiunea
primelor atingeri,
taie,
ciopleşte,
mângâie,
iubeşte...
degetele-i
arcuiesc lemnul,
inima lui
bate ritmul
pe care ea-l
va învăța.

cu mişcări ample
îi desăvârşeşte
formele,
planuri drepte
devenite
dealuri line,
eclisa
ce imaginează
corpul unei femei,
iubirea
poate face
lemnul
să tresară.
fiecare gest
e esențial
chiar şi când
se odihneşte
lutierul
ascultă
ce îi spune
tăcerea
spațiului gol
care va naşte
sunetul.

o atinge
e teamă,
iubire
e nod
şi
ghicire
ea nu răspunde
încă
dar lemnul
vibrează
concentric,
temă
de rondel...
dac-ai fi femeie
ți-aş spune
Ronda...
îi şopteşte
în căuşul
melcului...
vocea e
începutul
notelor
ce vor veni.

în drumul viorii
există
un moment
de nesiguranță,
nici el
nici ea
nu ştiu
dacă vor reuşi.
el
să îi dea viață,
ea
să trăiască.

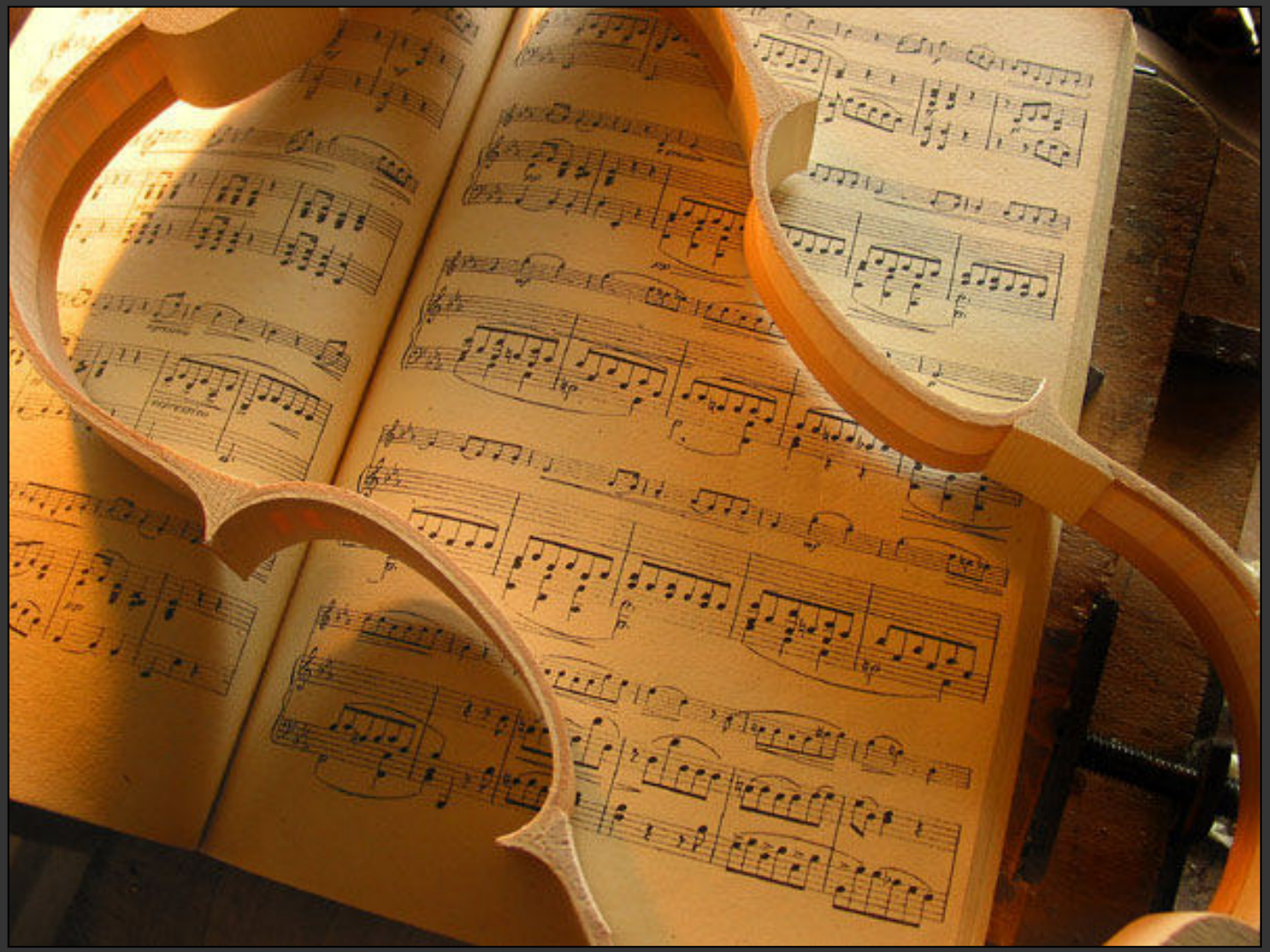

să cuprind Tăcerea
să o înconjor
şi să o măsor,
să o înțeleg
şi să o culeg.
tăcerea ce-mi place
tăcerea ce-mi face
rod şi vânt şi ape
tăcerea s-adape
mai întâi
pământul
cerul şi cuvântul
şi apoi sufletul meu.
tăcerea mea
în tăcerea ta
început de cânt.

spațiul
este curb,
vioara
ştie
şi se supune,
se arcuieşte
ca să ascundă
golul
miraculos
din care
muzica
se va
înălța.

el
simte
dorință-n
vioara
nealcătuită,
aşteptare.
culorile ei,
blândețea formelor,
pasiunea unghiurilor
ce o taie abrupt
îi redau
încrederea...
o mângâie
cu ochii
închişi,
menestrel
rătăcit,
vioara
e aici...

răspândită
în bucăți
melcul
eclisă
buclă
chei cordar...
vioara trăieşte
pentru că
în el a simțit-o
întreagă.
mâinile lui
i-au săpat
profunzimea,
iubirea
i-a dat
glas.

sunetele
arborilor
căzuți în furtună
cântecul
ramurilor
pătrunse
de vânt
cerul de vară
se întorc
triumfătoare
în matca lor
sol, re, la, mi
şi vioara
va cânta.

cu uimire
îşi descoperă
alte curbe,
unele goale,
făcute
din spațiu
ce necuvântă,
altele volute,
lemn arcuit.

am fost
o vreme
umbra unei
viori
sau
începutul ei,
axa lumii
trece
acum
prin mine,
corzile sunt
înfipte
în devenirea mea.

niciodată
să nu ii spui
unei viori
despre tine
te-ai putea trezi
muzică
în loc de om...
gândurile tale înscrise
toate
pe portative
aranjate într-o
ordine nouă
sub cheia sol.
ordine
pe care n-o recunoşti,
sentimentele
înşirate
ca rufele la uscat
albe
mirosind a curat
dar îndepărtate
de tine
ca o galaxie din centrul
Căii de Lapte

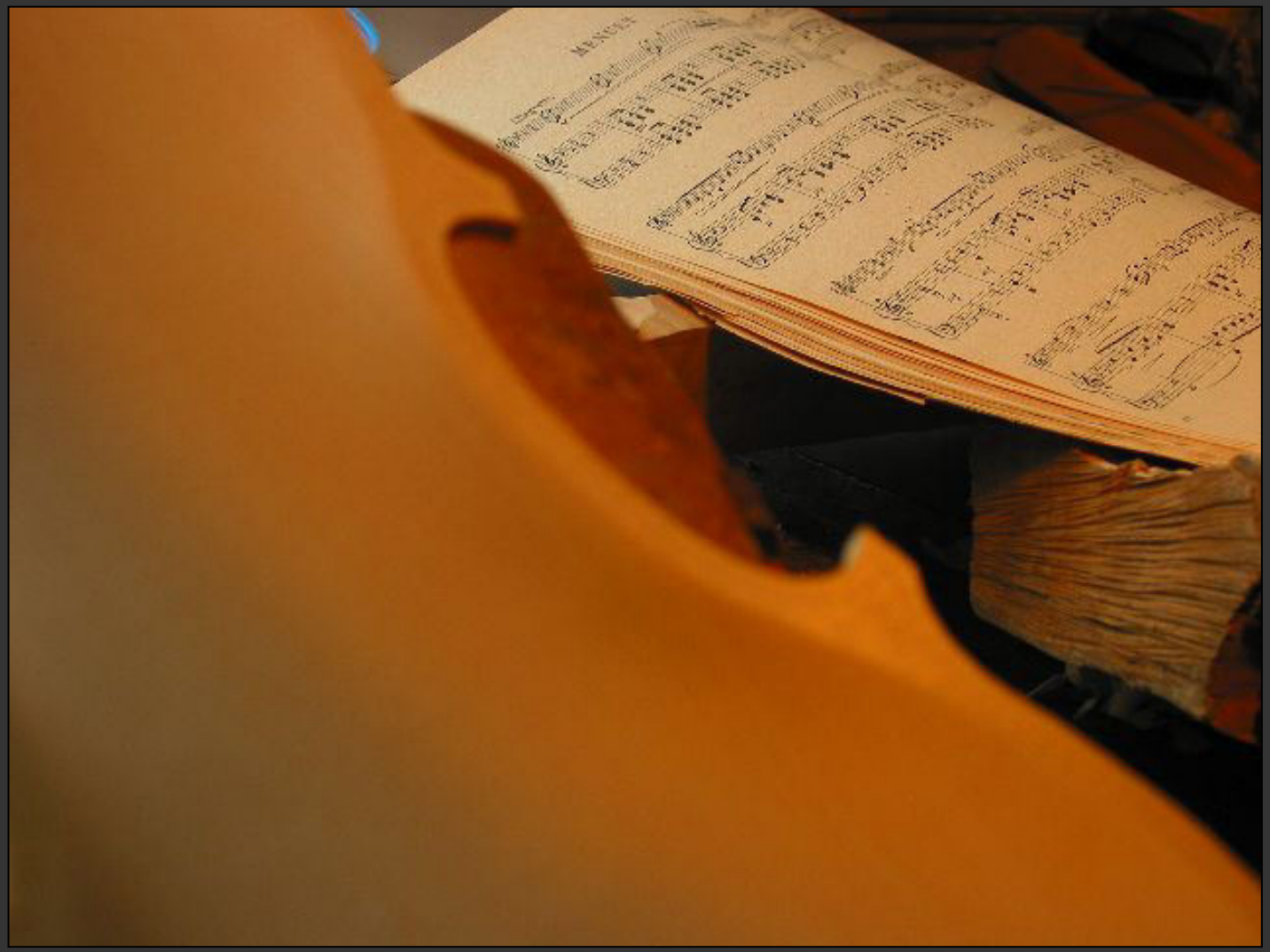

cu mâinile
atent
învață
lemnul
să-şi deprindă
menirea,
drumul
sunetelor,
miraculos,
s-a deschis
între ei.

deschide-mi sufletul
iubitule,
sufletul meu pe care
doar tu îl ştii
atâta timp
ascuns
cel pe care doar tu
l-ai găsit
si dorit,
doar tu.
desfăşoară-l ca pe nişte
dimensiuni
la capăt de univers
uitate
dezleagă-l din lemn
împlânta iubirea
din ochii tăi
unica lumină
ce-mi străbate,
învață-mă tot ce n-am
ştiut
tot ce am uitat
cât nu m-ai iubit,
sentimentele
descătuşează-le
pregăteşte-mi inima
pentru cânt.

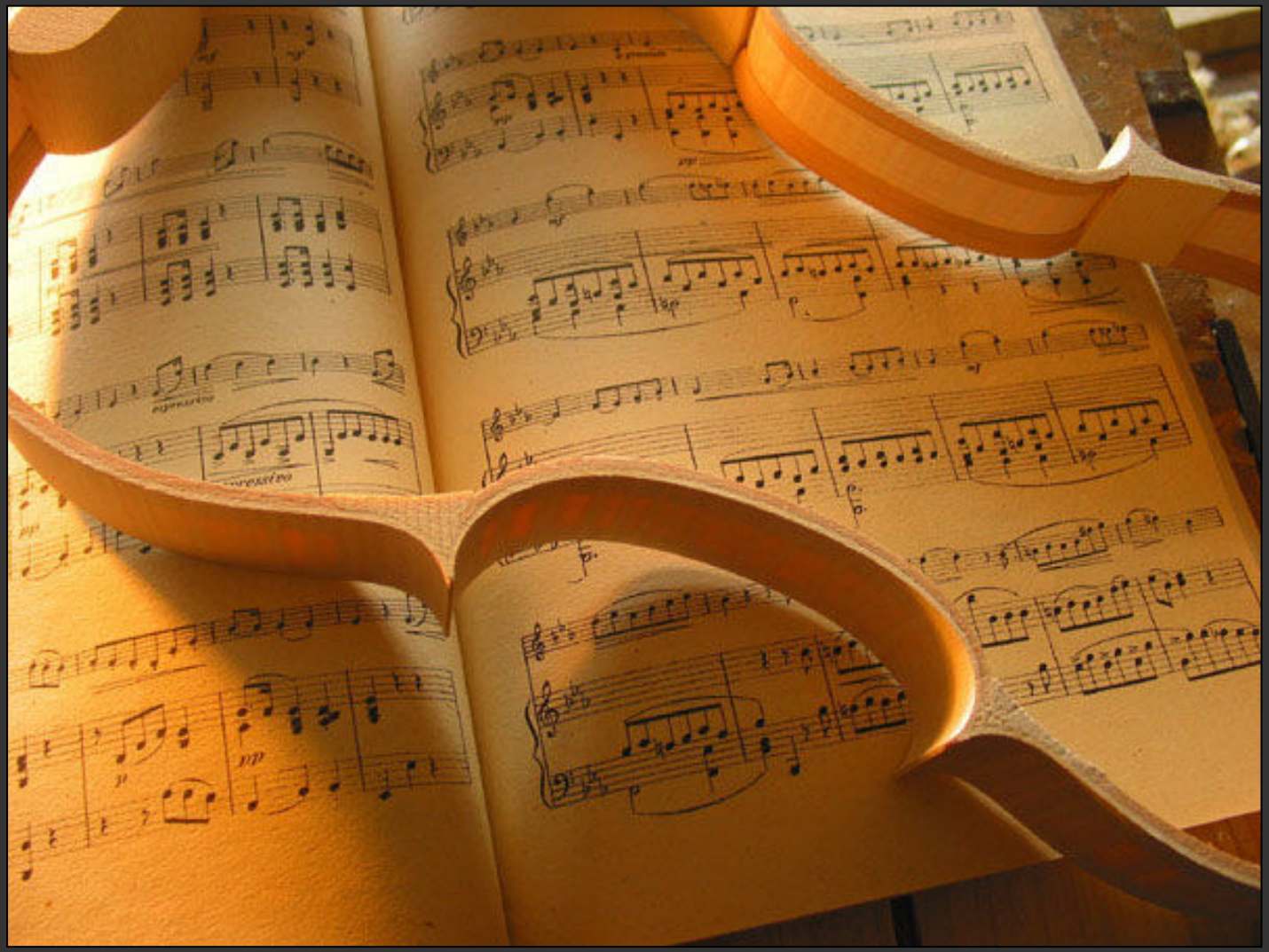

să exist
şi
să ştiu că exist
să pot existența
să mi-o definesc
independentă
de spațiu
uneori şi de timp.
doar sunet.
să mă inventez
apoi
în afara
zborului meu,
doar cânt.

el pune corzile
pe lemn.
e
ultima oară
când
se mai simt,
apoi
se vor întinde
arc
peste
vioară
tensiunea
va fi singura
pornire
ce le va uni.
vibrează adânc
în vioară
uimirea
aşteptând
muzica
din spațiul
sacru
pe care el
l-a desprins
din lemn.

lungimi
de undă
străbat
curbele,
buclele,
vioara
cântă
lumini
dinainte
de sunete...
şi el
o îmbină
e clipa
dorită,
şi el o îmbină
curbe
mirate
devin
oare
vioară
se întreabă:
împreună
chiar vom
cânta?

pot să învăț
universul
să se rotească
în jurul nostru
reinventând
o mişcare
uitată de toți.
noi am fi centrul,
nemişcarea
în jur sunete
într-un dans
fantastic
aparent fără noimă,
perfect
acordat
la chemările
dintre noi.

vioară femeie
vioară fecioară
pogorâtă-n
lume
ca să
ne grăieşti
vei face
descântul
ne vei da
pământul
transformat în
sunet...
sunetul
miracol,
cântec
omenesc.

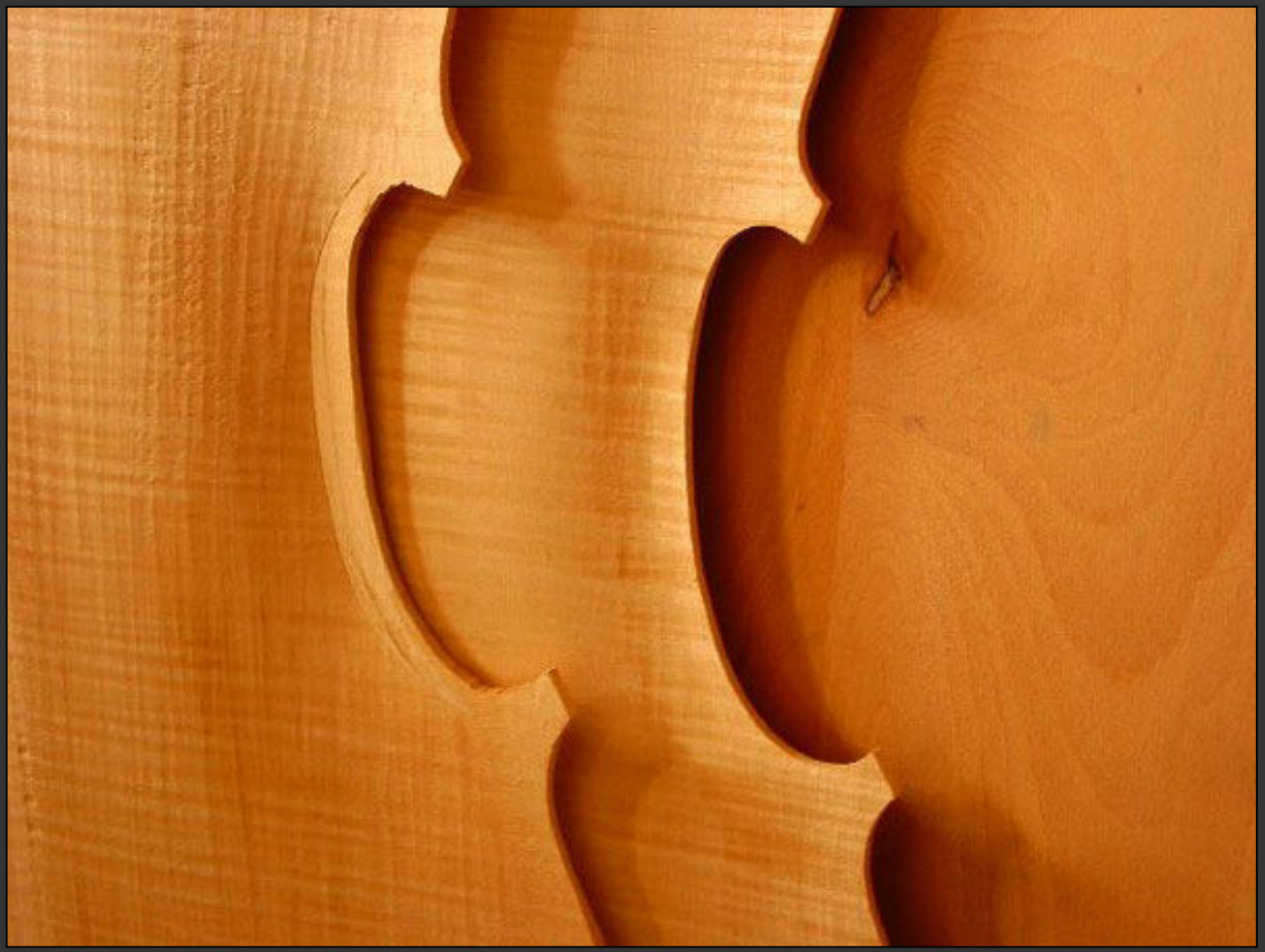

cât de uşor
le confunzi...
dar pentru el
fiecare vioară
are glas
diferit
fiecare
îi spune
în muzica ei
cât de mult
s-au iubit.

culorile
toamnei
sunt parcă
ascunse
în trupul
viorii, belşug...
culori
nu de toamnă
culori
de
de femei
- zâmbeşte
lutierul

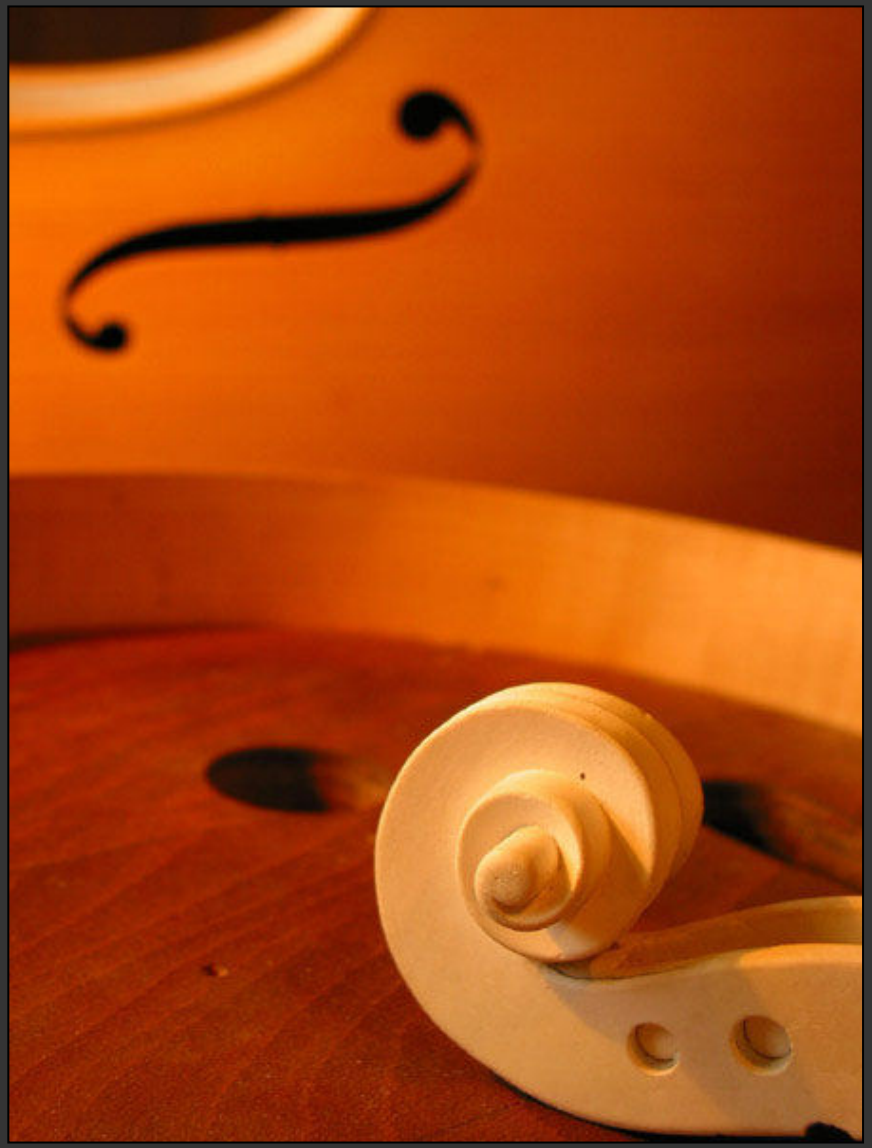

vibrez adânc
în vioara tăcerii
iubirea
mă umple
cu acorduri noi
stăpână în spațiu
dorința se-aşterne
şi cântă în mine
în noi
amândoi.
mă îndoiesc
de viață,
de carne,
de sânge
de pietre,
de soare,
de nori
sunt doar ce simt
prizonieră,
stăpână.
cuprinsă cuprind,
mă înalț
apoi cânt.

v-poezie

cât de adânc
poate
fi cântul
cât de departe
este
pământul
cât trebuie să se
îndepărteze
ca să
se întoarcă
vioară
din lemn,
cât de profundă
este iubirea
cât de tenace
e amintirea
din trunchi
de copac
sol re la mi.